

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa P. C.

przeciwko D. sp. z o.o. z siedzibą w W. poprzednio: E. sp. z o.o. z siedzibą w W.

o odszkodowanie za naruszenie dóbr osobistych, przeproszenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 23 października 2024 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 28 marca 2023 r., sygn. akt III APa 48/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. nie obciąża powoda kosztami pełnomocnika pozwanego w
postępowaniu kasacyjnym.**

[SOP]

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 28 marca 2023 r., sygn. akt III APa 48/21, Sąd Apelacyjny w Warszawie – w sprawie z powództwa P. C. przeciwko D. Spółce z o.o. z siedzibą w Warszawie (poprzednio: E. sp. z o.o. z siedzibą w W.) – oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w Warszawie z dnia 30 marca 2021 r., sygn. akt XXI P 65/17, w którym Sąd Okręgowy zasądził od E. Spółki z o.o. z siedzibą w W. na rzecz P. C. kwotę 130.000 zł zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego powód zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. W ocenie skarżącego w postępowaniu apelacyjnym sprawa została rozpoznana w składzie 1 - osobowym, podczas gdy właściwym składem zgodnie z art. 367 § 3 k.p.c. jest skład 3-osobowy, co skutkuje nieważnością postępowania z uwagi na sprzeczność składu orzekającego z przepisami prawa, zgodnie z dyspozycją art. 379 pkt 4 k.p.c., albowiem zastosowany przez Sąd II instancji art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy gwarantowane przez art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), prowadząc w ten sposób do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; 2) oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku, gdy zostanie przyjęta do rozpoznania; 3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania sądowego (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

W uchwale składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 – OSNP 2023 nr 10, poz. 104, Sąd Najwyższy stwierdził, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15zszs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.) ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.) oraz postanowił nadać uchwale moc zasady prawnej i ustalił, że przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia. W niniejszej sprawie zaskarżony rozpatrywaną skargą kasacyjną wyrok Sądu drugiej instancji został wydany w dniu 28 marca 2023 r., a więc miesiąc przed podjęciem wymienionej wyżej uchwały. Przyjęta w powołanej uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia, co Sąd Najwyższy umotywował argumentami dotyczącymi interesu społecznego oraz powagi i wizerunku sądownictwa w odbiorze opinii publicznej. Wydanie zatem orzeczenia przez sąd drugiej instancji w składzie ukształtowanym na podstawie art. 15zszs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z 2 marca 2020 r. w okresie do 26 kwietnia 2023 r. włącznie, nie może stanowić samoistnej podstawy do stwierdzenia nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.).

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.

ł.n

[a]